

На основу члана 6. став 1. Уредбе о заступнику Републике Србије пред Европским судом за људска права („Службени гласник РС“, број 61/06 –пречишћен текст) објављује се, на српском и енглеском језику, Одлука Европског суда за људска права по представи број 48145/06 – Рајковић против Србије, која гласи:

„ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 48145/06

Ђуро РАЈКОВИЋ

против Србије

Европски суд за људска права (Друго одељење), 15. септембра 2009. године на седници већа у саставу:

Françoise Tulkens, *председник*,

Ireneu Cabral Barreto,

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Nona Tsotsoria, *судије*,

и Sally Dollé, *секретар Одељења*,

После разматрања предметне представке која је поднета 24. новембра 2006. године,

У вези са декларацијом Владе Тужене државе поднете 22. октобра 2008. године којом се од Суда тражи да представку скине са листе предмета и одговором подносиоца представке на исту,

После већања, доноси следећу одлуку:

ЧИЊЕНИЦЕ

Подносилац представке, г. Ђуро Рајковић, је српски држављанин рођен 1937. године и живи у Петроварадину. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) представљао је њен заступник, г. С. Царић.

Чињенице овог предмета, како су их странке доставиле, могу се сумирати на следећи начин.

Трећа приватно лице је 28. августа 1996. године поднела захтев за накнаду штете против подносиоца представке Општинском суду у Новом Саду.

Пошто је предмет враћен на нижу инстанцу, Општински суд у Новом Саду је 16. јануара 2006. године делимично одобрио захтев трећег лица.

Окружни суд у Новом Саду је 26. марта 2009. године потврдио ову одлуку.

ПРИТУЖБЕ

Према чл. 6 и 13 Конвенције, подносилац представке се у суштини жалио што је предметни поступак трајао предуго.

ПРАВО

Влада је о представци обавештена према члану 6. став 1 Конвенције.

Дописом од 13. јануара 2009. године, Влада је обавестила Суд да предлаже да се припреми једнострана декларација ради решења питања која је поставио подносилац представке. Она је даље затражила од Суда да представку скине с листе предмета у складу с чланом 37. Конвенције.

Декларација коју је потписао заступник Владе, предвидела је следеће:

„Изјављујем да је Влада Републике Србије спремна да прихвати да је дошло до повреде права подносиоца представке према члану 6. став 1 Конвенције и нуди да подносиоцу представке исплати износ од 2.000 евра *ex gratia* у вези с представком која је код Европског суда за људска права заведена под бројем 48145/06.

Овај износ, који покрива материјалну и нематеријалну штету као и трошкове, платиће се у динарској против вредности без пореза који се може платити и на рачун .... [који наведе] .... подносилац представке. Овај износ ће се исплатити у року од три месеца од датума испостављања [одлуке] Суда. Ово плаћање ће представљати коначно решење овог предмета.

Влада изражава жаљење што је дошло до радњи које су довеле до подношења ове представке.“

У допису од 3. априла 2009. године подносилац представке је изнео мишљење да скидање његовог предмета са списка не би било оправдано.

Суд подсећа да члан 37. Конвенције предвиђа да може, у било којој фази поступка, одлучити да представку скине са списка предмета. Посебно, члан 37. став 1 (в) омогућава Суду да предмет скине са списка ако сматра да „више није оправдано да се настави са разматрањем представке“, а то је у прошлости чинио на основу одређених једностраних декларација од стране Влада, чак и када су подносиоци представки наставили да учествују у поступцима.

У том смислу, Суд ће пажљиво размотрити декларацију коју је Влада поднела у овом предмету у светлу начела која проистичу из његове судске праксе (види *Tahsin Acar против Турске*, [ВВ], број 26307/95, ст. 75 – 77, ЕЦХР 2003-VI).

Суд примећује да је у одређеном броју предмета навео природу и обим обавеза које проистичу за Високу страну уговорницу према члану 6 Конвенције у вези са правом на суђење у разумном року (види, међу многим другим, *Cocchiarella против Италије* [ВВ], број 64886/01, ЕЦХР 2006, *Kudla против Пољске* [ВВ], број 30210/96, ЕЦХР 2000-XI, *Илић против Србије*, број 30132/04, 9. октобар 2007. године). Суд је у случајевима где је утврдио повреду ових чланова доделио правично задовољење, а његов износ је зависио од посебних околности случаја.

У вези са природом уступака садржаних у једностраној декларације Владе у предметном случају, као и у вези са износом предложене накнаде (која се може сматрати разумном у поређењу са накнадама које је Суд доделио у сличним предметима), као и због чињенице да је предметна пресуда правоснажно извршена (после кашњења од преко четири године), Суд сматра да даље разматрање представке није оправдано (члан 37. став 1 (в) Конвенције, види, за релевантна начела, предмет *Tahsin Acar*, цитиран у горњем тексту, *Haran против Турске*, број 25754/94, пресуда од 26. марта 2002. године).

Суд је, такође, задовољан да поштовање људских права која су дефинисана Конвенцијом и Протоколима уз њу од њега више не захтева да настави разматрање овог дела представке (члан 37. став 1 *in fine*).

Сходно томе, треба га скинути са листе.

Најзад, Суд подсећа да је у складу са чланом 46. став 2 Конвенције, само Комитет министара надлежан да надзире извршење правоснажних пресуда. Међутим, ако Тужена држава не испоштује услове једностране декларације у предметном случају, представка се може поново ставити на списак предмета Суда сходно члану 37. став 2 Конвенције (види *Aleksentseva и двадесет осам других подносилаца представки против Русије* (одлука), број 75025/01, ЕЦХР, 23. март 2006. године).

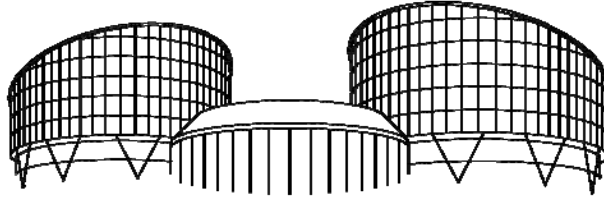
Из тих разлога, Суд једногласно

Узима у обзир услове из декларације тужене Владе и модалитете за обезбеђење обавеза о којима је у њој реч,

Одлучује да представку скине са списка својих предмета.

Sally Dollé
Секретар

Francoise Tulkens
Председник

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 • 50 • 2009

SECOND SECTION

DECISION

Application no. 48145/06
by Đuro RAJKOVIĆ
against Serbia

The European Court of Human Rights (Second Section), sitting on 15 September 2009 as a Chamber composed of:

Françoise Tulkens, *President*,
Ireneu Cabral Barreto,
Vladimiro Zagrebelsky,
Danutė Jočienė,
Dragoljub Popović,
András Sajó,
Nona Tsotsoria, *judges*,

and Sally Dollé, *Section Registrar*,

Having regard to the above application lodged on 24 November 2006,

Having regard to the declaration submitted by the respondent Government on 22 October 2008 requesting the Court to strike the application out of its list of cases and the applicant's reply thereto,

Having deliberated, decides as follows:

THE FACTS

The applicant, Mr Đuro Rajković, is a Serbian national who was born in 1937 and lives in Petrovaradin. The Serbian Government ("the Government") are represented by Mr S. Carić, Agent.

The facts of the case, as submitted by the parties, may be summarised as follows.

On 28 August 1996 a third private party filed a compensation claim against the applicant before the Municipal Court in Novi Sad.

Following a remittal, on 16 January 2006 the Municipal Court in Novi Sad partly granted the third party's request.

On 26 March 2009 the District Court in Novi Sad upheld this decision.

COMPLAINT

Under Articles 6 and 13 of the Convention the applicant, in substance, complained that the proceedings in question had lasted too long.

THE LAW

The application was communicated to the Government under Article 6 § 1 of the Convention.

By letter dated 13 January 2009, the Government informed the Court that they proposed to make a unilateral declaration with a view to resolving the issues raised by the applicant. They further requested the Court to strike out the application in accordance with Article 37 of the Convention.

The declaration, signed by the Government's Agent, provided as follows:

"I declare that the Government of the Republic of Serbia is ready to accept that there had been a violation of the applicant's rights under Article 6 paragraph 1 of the Convention and offer to pay the applicant the amount of EUR 2,000 *ex gratia* in respect of the application registered under no. 48145/06 before the European Court of Human Rights.

This sum, which covers any pecuniary and non-pecuniary damage as well as costs, shall be paid in dinar counter-value, free of any taxes that may be applicable and to an account ... [specified] ... by the applicant. The sum shall be payable within three months from the date of delivery of the ... decision by the Court. This payment will constitute the final resolution of the case.

The Government regret the occurrence of the actions which have led to the bringing of the present application."

In a letter dated 3 April 2009 the applicant expressed the view that a strike-out of his case would not be justified.

The Court recalls that Article 37 of the Convention provides that it may, at any stage of the proceedings, decide to strike an application out of its list of cases. In particular, Article 37 § 1 (c) enables the Court to strike a case out of its list if it finds that "it is no longer justified to continue the examination of the application", and it has done so in the past on the basis of certain unilateral declarations by respondent Governments even if the applicants wished to maintain their cases.

To this end, the Court will carefully examine the present declaration made by the respondent Government in the light of the principles emerging from its case-law (see *Tahsin Acar v. Turkey*, [GC], no. 26307/95, §§ 75-77, ECHR 2003-VI).

The Court notes that it has specified in a number of cases the nature and extent of the obligations which arise for a State Party under Article 6 of the Convention concerning the right to a hearing within a reasonable time (see, among many others, *Cocchiarella v. Italy* [GC], no. 64886/01, ECHR 2006; *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, ECHR 2000-XI;

Ilić v. Serbia, no. 30132/04, 9 October 2007). Where the Court has found a breach of these Articles it has awarded just satisfaction, the amount of which has depended on the particular features of the case.

Having regard to the nature of the concessions contained in the Government's unilateral declaration in the present case, the amount of compensation proposed (which can be considered reasonable in comparison with the Court's awards in similar cases), as well as the fact that the judgment in question was ultimately enforced (after a delay of over four years), the Court finds that it is no longer justified to continue the examination of the application (Article 37 § 1 (c) of the Convention; see, for the relevant principles, *Tahsin Acar*, cited above; *Haran v. Turkey*, no. 25754/94, judgment of 26 March 2002).

The Court is also satisfied that respect for human rights as defined in the Convention and the Protocols thereto does not require it to continue the examination the application (Article 37 § 1 *in fine*).

Accordingly, it should be struck out of the list.

Finally, the Court recalls that, in accordance with Article 46 § 2 of the Convention, the Committee of Ministers is competent to supervise the execution of its final judgments only. However, should the respondent State, fail to comply with the terms of its unilateral declaration in the present case, the application could be restored to the Court's list pursuant to Article 37 § 2 of the Convention (see *Aleksentseva and 28 Others v. Russia* (dec.), no. 75025/01, ECHR, 23 March 2006).

For these reasons, the Court unanimously

Takes note of the terms of the respondent Government's declaration and of the modalities for ensuring compliance with the undertakings referred to therein;

Decides to strike the application out of its list of cases.

Sally Dollé
Registrar

Françoise Tulkens
President“